

Hài thứ nhất

GIỮA HỒ ĐỘNG ĐÌNH HỌP BẠN ĐUA TÀI NGHỆ

Lầu Nhạc Dương là một danh lầu Đệ nhất Trung Hoa trước cửa lầu có hồ Động Đình, cũng là một đệ nhất danh hồ; Hồ rộng mênh mông, trông ngọn núi Quân Sơn bên kia bờ chỉ bằng một chấm xanh nhỏ. Nhất là những đêm thu vắng lặng, trăng rơi mặt hồ, cảnh vật lại càng cao nhã không bút mực nào tả xiết! Giả Chi, một Đại thi nhân đời Đường đã từng để lại một câu thơ tả cảnh vật nơi đây như sau: “Gió thu Trăng tỏ, hồ Động Đình”...

Trong một đêm trước tiết Trung thu, trăng còn hơi khuyết nhưng mặt hồ đã bao trùm dưới ánh trăng vằng vặc; Giữa khoảng mây nước bao la một chiếc thuyền lớn đang từ từ trôi theo làn sóng biếc, cách phía sau bảy, tám trượng, một chiếc thuyền đánh cá nhỏ cũng đang bập bênh theo sóng nước.

Trên chiếc thuyền lớn có năm người: một Đại hán râu quai nón, mình mặc áo chẽn; một lão già gầy gò mặc bộ quần áo rộng thùng thình; một Đạo sĩ trung niên; một Nho sinh áo vàng độ bốn mươi tuổi; và một Lão chài mặc áo tơi đội nón lá đứng bơi chèo ngoái mũi thuyền, trông cách ăn mặc và dáng điệu của năm người tuy khác nhau, nhưng coi họ có vẻ rất tương đắc, cười nói vang cả mặt hồ!

Đại hán râu quai nón ngẩng đầu nhìn trời rồi quay ra mũi thuyền gọi:

- Này Vân lão đầu, trăng vừa đỉnh đầu và thuyền đã ra giữa hồ bạn còn định bơi đi đâu nữa? Mau mau mở đầu cuộc họp bạn năm năm một lần của chúng ta đi chứ! lần này bạn là chủ nhân, phải biểu diễn trước để mọi người thưởng thức tuyệt nghệ mới luyện thành trong năm năm gần đây của Động Đình Điều Tẩu chứ!

Ông lão chài họ Vân, người được gọi là Động Đình Điều Tẩu liền buông chèo cười hớn hở chạy vào trong khoang nói với đại hán râu quai nón:

- Tài nghệ trò chơi của lão chài này chẳng qua cũng chỉ là lưỡi câu, giầy câu, áo tơi nón lá chứ có gì mới lạ đâu, nhưng cuộc hội họp tại Động Đình đêm nay, nếu Vân mở không biểu diễn trước thì làm sao các vị chịu biểu lộ tài nghệ tuyệt học! Vậy, mời các bạn xem vân mở, câu thêm mấy con cá tươi để làm đồ nhắm rượu!

Mọi người nghe nói, biết là Vân Lão Ngư Nhân muốn biểu diễn tài nghệ trong việc câu cá-một lối biểu diễn mới mẻ nên họ đều mỉm cười chăm chú nhìn lão chài.

Vân lão nhân ngư không dùng cần câu, cũng không dùng lưỡi câu, chỉ lấy trong thuyền ra một cuộn chỉ khâu, dứt lấy một đoạn dài lối hai trượng, vo tròn trong lòng bàn tay, rồi ngồi dựa cửa khoang chằm chú nhìn ra mặt hồ.

Dợt trong giây lát chợt thấy một con cá chép lớn mình dài một thước nhảy lên cách mũi thuyền hơn trượng, Vân Lão Ngư Nhân lẹ làng vung tay phải ra, sợi chỉ biến thành một luồng bạch quang, xẹt ra như luồng điện, cuốn hai vòng vào mình con cá, hai ngón tay lão hơi cong lại, con cá đã được giật vào trong thuyền nằm dẫy đành đạch!

Những tay nội công giỏi, có thể vận chân khí bản thân chạy khắp tứ chi không khó khăn lắm, nhưng đằng này có thể truyền ra sợi chỉ dài hàng hai trượng, giật được con cá chép lớn và dài hàng thước vào trong thuyền mà không bị đứt! Thủ pháp, nhãn lực, nội kinh đã được Vân Lão Ngư Nhân phối hợp vận dụng một cách rất chuẩn xác, làm cho bốn người đều phải thán phục vỗ tay khen “giỏi”.

Vân Lão Ngư Nhân cất tiếng cười nói với đại hán râu quai nói:

- Động Đình Điều Tẩu đã tuân lệnh biểu diễn xong nay đến lượt Trường Bạch Tử Đồ biểu lộ thần công chứ?

Đại hán râu quai nón cất tiếng cười hả hả rồi nói:

- Lẽ dĩ nhiên là đến lượt Hùng mỗ biểu diễn, nhưng mà xin giao hẹn trước trong số năm người đây đều phải trở hết tài nghệ chuyên môn không ai được dấu diếm, lão chài đã biểu diễn tài câu cá, vậy tên ghiền này xin biểu diễn tài uống rượu!

Nói xong, Đại hán vung tay nhẹ phất vào miệng chiếc hũ rượu vẫn còn nguyên phong để trong khoang thuyền làm nắp hũ bật ra, rồi hân ngồi yên hưởng về phía hũ rượu há miệng hớp một hớp, rượu trong hũ vọt lên thành một vòi nước chạy thẳng vào miệng đại hán, mùi rượu bốc lên thơm phưng phức.

Hút một hơi ca mười cân rượu ngon trong hũ rồi đại hán mới vô bụng cười ha hả mà rằng:

- Phép vận khí hút đồ vật này không có gì là mới lạ cả, Hùng mỗ đã bày kế đánh lừa chư vị để hút hết hũ rượu vào trong bụng nuôi bầu sâu rượu đó thôi!

Tuy đại hán nài vậy, nhưng mọi người đều biết, muốn hút hàng mười cân rượu hóa thành một vòi nước vọt lên miệng và phải vận khí một lúc lâu mới hút hết, như vậy đủ thấy chân khí nội lực của đại hán hùng hậu kinh người, nên họ đều vỗ tay tán thưởng không ngớt!

Vị nho sinh áo vàng liền mỉm cười lên tiếng:

- Hai vị Động Đình Diệu Tẩu và Trường Bạch Tử Đồ đã mượn hình thức câu cá và uống rượu để biểu lộ thần công, tài nghệ các bạn rất cao minh! Riêng Vạn Bác Thư Đình này, tuy muôn việc đều hiểu biết, nhưng không một việc gì biết rành rẽ, trong năn năm lưu lạc giang hồ, không có một thành tựu gì đáng kể nghĩ thật càng thêm xấu hổ, vậy xin Cô Vân Đạo trưởng biểu diễn môn kiếm thuật vô thượng một môn kiếm thuật đứng đầu trong võ lâm để các bạn đây cùng thưởng thức. Vị Đạo sĩ trung niên vội lắc đầu cười mà rằng:

- Bàng huynh đã có mỹ hiệu là “Vạn Bác Thư Đình” thì không nên nói như vậy mới phải, vì hiện lay trong võ lâm, những người nổi danh về kiếm thuật mà còn cao hơn Cô Vân này, ít ra cũng có ba bốn vị! Bàng huynh có quá khen đệ cũng không sao, chỉ sợ người ngoài nghe biết, họ sẽ cho là chúng ta tâng bốc nhau thôi! Môn Thiết chỉ thần công của Bàng huynh xưa nay vẫn nổi tiếng là giang hồ “nhất tuyệt” vậy xin Bàng huynh cho thưởng thức trước đi

Thư Đình áo vàng cất tiếng cười ha hả mà rằng:

- Trong năm năm nay, không những nội công của Đạo trưởng được tinh tiến mà miệng lưỡi cũng sắc bén hơn trước nhiều, Đạo trưởng đã e ngại không dám nhận bốn chữ “Vô thượng kiếm thuật” tại sao lại tâng bốc mấy ngón tay thô kệch của đệ với bốn tiếng “Giang hồ nhất tuyệt”? Thôi được! Đạo trưởng và Bạch lão đầu đã cố giấu tài nghệ thì đệ xin tuân lệnh biểu diễn chút tài mọn vậy!

Nói xong, ông ta đưa mắt nhìn chung quanh, thấy con cá chép do Động Đình Diệu Tẩu dùng sợi chỉ giật được vừa rồi, vẫn còn nằm dẫy trong khoang bèn đưa tay bắt lấy rồi bước ra cửa mỉm cười nói với Động Đình Diệu Tẩu:

- Tử hứng của chúng ta đã nòng, hơn nữa còn một hũ rượu cuối cùng đã bị con sâu rượu họ Hùng uống cạn, không cần phải dùng đến con cá này để làm đồ nhắm vậy Bành mỗ xin thay lão huynh thả nó đi nhé?

Vân Lão Ngư Nhân biết Vạn Bác Thư Đình Bành Hàm muốn mượn cơ thả cá để biểu diễn tài nghệ thì thâm nghĩ:

- Năm năm một lần hội họp, mỗi người đều có một môn võ công mới lạ, mình đã biểu lộ võ công bằng hình thức câu cá, nay thử xem hân biểu diễn bằng cách thả cá ra sao? Lão bèn nhìn Bành Hàm mỉm cười gật đầu:

Vạn Bác Thư Đình liền ngậm vận chân khí cong ngón tay phái búng ra xa một cái, mặt hồ chỗ cách mũi thuyền hơn một trượng, bị chỉ lực của Bành Hàm búng ra vang lên một tiếng “ùm” tạo thành một hang nước sâu chiều kính hơn một thước, nước bắn lên cao

hàng trưởng sau đó lão ta đẩy nhẹ tay trái ra, con cá rơi ngay vào giữa hang nước, quây đuối vài cái rồi mất dạng!

Cô Vân Đạo Trưởng vỗ tay lớn tiếng khen:

- Bành huynh luyện “Dạ chỉ thân công” đến mức đó, mà còn nói không có gì tài giỏi thực là dối lòng! Giờ đến lượt Cô Vân xin mời chư huynh thưởng thức vài đường kiếm chậm chạp của đệ.

Nói tới đây, Cô Vân Đạo trưởng vừa định đưa tay rút kiếm, thì vị lão già gầy gò ngồi bên cạnh đã mỉm cười, dơ tay cản:

- Khoan ! Thân kiếm của Đạo trưởng hãy dành lại sau cùng để kết thúc buổi họp bạn đêm nay, Bạch hổ bất tài xin cống hiến một nghề mọn tiểu xảo trước đã.

Nói xong lão già đưa tay nhặt hơn mười cái đầu cá ăn thừa bỏ trên bàn đứng dậy bước ra mũi thuyền, tay phải đang lên một cái, hơn mười chiếc đầu cá hóa thành những đốm sáng bạc vọt thẳng lên trời! Tay trái thò vào lấy ra hai, ba mươi chiếc kim vàng sáng óng ánh, miệng cất lên một hồi cười dài lạnh lạnh như tuồng chuông ngân, thân hình vọt lên cao hơn ba trượng như một con thần long, bay lượn một vòng rồi nhẹ nhàng hạ xuống chò cũ, trong tay đã thu về đủ sò hơn mười chiếc đầu cá, mỗi chiếc đều có hai cây kim vàng dài ba tấc nhỏ như sợi tóc xuyên ngang dọc treó chữ thập!

Động Đình Diệu Tẩu, Trường Bạch Tử Đà, Cô Vân Đạo Sĩ và Vạn Bác Thư Đình chưa kịp vỗ tay tán thưởng thì trên chiếc thuyền câu nhỏ trôi theo phía sau bảy, tám trượng, đột nhiên có giọng nói sang sảng:

- Đây là môn ám khí “Đoạt mệnh thần châm” và thủ pháp “Thiên long ngự phong” xin hỏi tôn giá có phải là “Nhân Tam Quốc Thủ Trại Hoa Đà” Bạch Nguyên Cường đại hiệp đó không?

Năm người trên chiếc thuyền lớn thấy có người nhận rõ được tên họ lai lịch của lão già trên phương diện công lực thì đều kinh ngạc chăm chú nhìn chiếc thuyền câu đang lao tới như tên bắn!

Đứng trước mũi thuyền, một lão già mặc áo đen tương mạo thanh dật xuất trần, năm chòm râu dài phất phơ ngang bụng, lưng đeo một bao trường kiếm, đứng lái đằng sau thuyền, một cô gái độ mười bốn mười lăm tuổi đầu bịt khăn lụa xanh, mắt đen lay láy, dáng điệu rất xinh đẹp, thủ pháp bơi thuyền vừa vững vàng vừa lạnh lẽo có vẻ rất lạnh lùng.

Trong loáng mắt, chiếc thuyền câu đã kề cận thuyền lớn, lão áo đen nhẹ nhàng nhảy lên mũi thuyền tươi cười vòng tay chào Bạch Nguyên Chương và nói:

- Tại hạ tên Cát Ngu Nhân, xin quý vị thứ lỗi đã làm rộn trong lúc Bạch đại hiệp đang cùng các quý hữu thưởng thức cảnh trăng thanh gió mát nơi hồ Động Đình này.

Bạch Nguyên Chương đã lẫn lóc giang hồ lâu ngày, được biệt hiệu là “Nhân Tam Quốc Thủ” nên có con mắt nhận xét người rất giỏi lão thấy tướng mạo Cát Ngu Nhân có ẩn một vẻ anh khí, lắm liệt uy nghi thì biết khách không phải người thường vội chấp tay vái dài đáp lễ ha hả cười mà rằng:

Trong bồn bể đều là bè bạn cả, xin Cát huynh thấu hời bốn tiếng “khách không quen biết” Bạch Nguyên Chương cùng bốn vị bạn thân đây có ước định cứ năm năm một lần họp mặt và trong khi họp mặt mỗi người đều biểu diễn các môn võ của mình đã luyện được trong năm năm cách biệt vừa rồi, chút tài mọn tiểu xảo của đệ chỉ làm bẩn mắt Cát huynh, nhưng hãy còn một vị kiếm thuật cái thế là Cô Vân Đạo Trưởng vẫn chưa ra tay biểu diễn, Cát huynh đến vừa đúng lúc, nếu Cát huynh không chê tiệt rượu đã tàn, thì Bạch mỗ xin kính mời lão huynh vài chén rượu lạt!

Lão già áo đen cũng không khách sáo tươi cười chào mọi người rồi bước vào khoang ngồi.

Bạch Nguyên Chương cầm hồ rót rượu và giới thiệu từng người.

Sau khi cạn chén lão cảm ơn rồi nói:

Các vị đều là bậc cao nhân đệ nhất trong võ lâm hiện thời. Cát mỗ may mắn được tham dự thịnh hội, một là được thưởng thú các môn tuyệt nghệ thần công, hai là muốn nhân cơ hội này để bán được món hàng.

Mọi người nghe Cát Ngu Nhân nói muốn bán một món hàng thì đều ngạc nhiên không hiểu gì cả!

Cát Ngu Nhân từ từ cởi bao trường kiếm bên sườn để lên bàn rồi nói:

- Chúng ta đều là bạn hữu trong giới võ lâm cả, nếu món hành khác thì không đáng nói, nay Cát mỗ tìm gặp các vị là muốn bán thanh bảo kiếm này.

Năm vị giang hồ kỳ hiệp nghe Cát Ngu Nhân nói muốn bán bảo kiếm, cả mười con mắt đều nhìn vào trường kiếm!

Họ đều là danh gia võ học nên thoáng nhìn đã biết bao kiếm được chế bằng da trăn lâu năm, chuôi kiếm có gắn một viên ngọc bích ánh sáng lấp lánh chỉ nhìn cách trang sức bên ngoài cũng đủ rõ thanh kiếm không phải vật thường.

Vạn Bác Thư Sinh Bành Hàm nhìn qua thanh trường kiếm rồi tươi cười nói với Cát Ngu Nhân:

- Món hàng của Cát huynh e khó lòng bán được! Vì tuy là thanh kiếm báu, nhưng bốn chúng tôi đều học một nghề chuyên môn không có duyên với kiếm riêng Cô Vân đạo Trưởng là một kiếm thuật danh gia, nhưng đạo trưởng có thanh “Lưu vân kiếm” cũng đủ chém sắt chặt vàng, thổi đứt sợi tóc...

Cát Ngu Nhân không đợi Vạn Bát Thư Sinh dứt lời đã vuốt râu cười mà rằng:

Bành huynh hãy khoan từ chối việc mua bán này, tại sao chúng ta không xem hàng trước rồi sẽ nói chuyện mua bán sau?

Nói xong lão già cầm bao kiếm lên, tay phải khẽ nắm chuôi kiếm, một tiếng ngân dài như chuông kêu thanh kiếm trên tay Cát Ngu Nhân loé sáng, ánh đèn trong khoang thuyền và ánh trăng ngoài cửa đều bị mờ đi trước kiếm quang!

Cô Viên Đạo Nhân thấy thanh kiếm trên tay Cát Ngu Nhân phát ra ánh sáng xanh như điện chớp, chói loà cả mắt thì lộ vẻ kinh hãi, nhìn kỹ còn thấy mấy viên ngọc bích gắn trên chuôi kiếm thì lão than dài nói:

- Có phải Cát huynh muốn đùa cợt chúng tôi chăng? Hiện nay trong đời thanh kiếm của Cát huynh đứng vào hàng thứ hai trong số mấy thanh bảo kiếm, giá trị còn hơn thanh Lưu Vân kiếm của đệ nhiều lắm, sao Cát huynh đem bán cho được? Mà dù Cát huynh có muốn bán thiệt thì, trong số năm chúng tôi đây đều là những kẻ giang hồ phiêu bạt, ai là người có đủ hàng vạn lạng vàng để trả giá!

Cát Ngu Nhân tự nhìn thanh kiếm trên tay, rồi đột nhiên cất tiếng cười khanh khách mà rằng:

- Cô Vân Đạo trưởng thực là kẻ tri âm với thanh bảo kiếm của lão, đạo trưởng đã nói đúng giá trị của nó! Người trong võ lâm, ít khi tìm được một món binh khí vừa tay nên ai cũng yêu quý thanh kiếm của mình hơn sinh mạng để gì đem bán được! Vì vậy, Đạo trưởng tuy là vị kiếm thuật danh gia đương thời, nhưng nếu đạo trưởng có bỏ ra muôn lạng vàng để mua lão cũng không bán!

Vạn Bát Thư Sinh Bành Hàm nghi Cát Ngu Nhân nói muốn bán bảo kiếm nay lại nói dù Cô Vân Đạo Trưởng có bỏ ra muôn lạng vàng để mua lão cũng không bán thì lấy làm lạ bèn nhíu mày hỏi:

- Cát huynh đã muốn bán kiếm, mà lại không chịu bán cho Cô Vân Đạo trưởng, không lẽ Cát huynh muốn chỉ định người mua kiếm hay sao?

Cát Ngu Nhân thoáng lộ vẻ buồn bã rồi gật đầu nói:

- Bành huynh đoán rất đúng, lão muốn cầu xin Bạch đại hiệp mua thanh kiếm này!

Nghe Cát Ngu Nhân nói vậy, Bạch Nguyên Chương vội vàng từ tạ:

- Thanh bảo kiếm này là một vật hiếm quý trên đời, bất cứ nhân vật võ lâm nào cũng hằng mơ tưởng! Nhưng Bạch Nguyên Chương là một kẻ hàn sĩ...

Không đợi Bạch Nguyên Chương nói hết, Cát Ngu Nhân đã thở dài một tiếng, long lanh ngấn lệ mà rằng:

- Nếu vì chuyện của lão, thì lão định ôm kiếm chịu chết, chứ không chịu rời bỏ một vật đã làm bạn với mình trên mười năm! Nhưng, lão có một người thân, bị mắc chứng bệnh lạ, chỉ có “Cửu chuyển phản hồn đơn” của Bạch đại hiệp mới chữa được sống lại, vì vậy đêm nay may mắn được gặp Bạch đại hiệp, lão mới có ý định bán thanh bảo kiếm này, mà không đòi giá muôn lạng vàng, mà chỉ xin đổi lấy một viên “Cửu Chuyển phản hồn đơn” của đại hiệp có công dụng chữa được “người chết sống lại, xương trắng thành thịt” mà thôi!

Lúc bấy giờ Cô Vân đạo nhân, Vạn Bác Thư Sinh, Trường Bạch Tử Đồ và Động Đình Diệu Tẩu mới biết Cát Ngu Nhân muốn đổi kiếm lấy linh đơn, nhưng họ biết “Cửu chuyển phản hồn đơn” của Bạch Nguyên Chương do chính ông ta hao tổn mấy mươi năm tâm lực, tìm kiếm các linh dược dị thảo khắp danh sơn đại xuyên trong thiên hạ, mà chỉ phối chế được có ba viên, nên ông ta quý hơn tính mạng! Kiếm là Thần kiếm ít thấy! Đơn là linh đơn hiếm có! Nên ai nấy đều lặng lẽ chờ xem vị Nhân Tâm Quốc Thủ Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương trả lời ra sao?

Nghe Cát Ngu Nhân nói xong, Bạch Nguyên Chương không chút nghĩ ngợi, thò tay vào bọc lấy ra một chiếc bình ngọc, mở nút đổ ra một viên thuốc bọc sáp màu đỏ đưa cho Cát Ngu Nhân và nói:

- Viên “Cửu chuyển phản hồn đơn” này, do Bạch mỗ ao phí tâm lực nửa đời người mà chỉ luyện được có ba viên, tuy công dụng cứu được người chết sống lại, nhất là, trong đó có vài vị linh dược chỉ có thể gặp may chứ không thể tìm được nên sau này không sao luyện thêm được nữa, kể ra cũng tạm gọi là trân quý, nhưng so sánh sao được với thanh thần kiếm hiện của Cát huynh! Cát huynh dám vì quý hữu xả kiếm cầu đơn, thì Bạch mỗ cũng vui lòng giúp người kính tặng linh đơn, vậy xin Cát huynh thu hồi thần kiếm! Cặp mắt của Cát Ngu Nhân chợt ánh lên một tia thần quang khác lạ, chăm chú nhìn Bạch Nguyên Chương một lúc lâu rồi lắc đầu than:

- Bạch đại hiệp thật đáng với danh hiệu “Nhân Tâm quốc thủ”, nhưng tình Cát mỗ xưa nay vẫn bướng bỉnh không muốn chịu ơn ai, nếu đại hiệp không chịu thu kiếm, thì Cát mỗ mặt mũi nào dám nhận linh đơn!

Bạch Nguyên Chương có ý tặng linh đơn nên không chịu nhận kiếm hai người đùn đẩy một lúc lâu. Sau Cát Ngu Nhân buộc lòng phải đón nhận viên “Cửu chuyển phản hồn đan” với vẻ mặt buồn bã và nói:

- Vì cứu mạng cho một người bạn thân nên lão phải thu nhận linh đơn: Bạch đại hiệp đã cố tình không nhận thanh kiếm, mà Cát mỗ đã trót nói đổi thanh kiếm lấy linh đơn, nên không dám lưu dụng thần kiếm nữa, vậy chỉ có cách ném xuống đáy hồ Động Đình để lưu cho danh sơn thắng thủy một giai thoại vậy! Nói xong, ông ta khẽ vung tay phải một cái, thanh thần kiếm hóa thành một đạo cầu vòng chói lọi, xuyên cửa sổ lao thẳng xuống hồ!

Bạch Nguyên Chương không ngờ Cát Ngu Nhân lại khẳng khái như vậy!

Bọn Cô Vân Đạo trưởng, Vạn Bác Thư Đình... cũng đều lắc đầu than tiếc!

Nhưng thanh trường kiếm hóa thành đạo cầu vòng xuyên qua cửa sò chưa xuống đến mặt nước, thì đột nhiên có một luồng bạch quang bốc lên, thanh kiếm lại quay đầu bay trở về! Thì ra Động Đình Diệu Tẩu Vân Lão Ngư Nhân lại tung sợi chỉ trắng ra cuốn lấy chuôi kiếm kéo về rồi tươi cười nói với Cát Ngu Nhân:

- Cát huynh làm như vậy rất sai lầm, vì thanh kiếm này nằm dưới đáy hồ thì thế nào lũ tà ma quỷ quái khắp tam sơn ngũ nhạc cũng kéo đến dòm ngó, quấy rối khu Động Đình quân sơn làm hại lão chài này mất hết cả thú quăng lưới thả câu. Tới đây lão quay sang nói với Bạch Nguyên Chương:

- Mà Bạch huynh cũng quá gàn dở câu nệ, thanh thần kiếm này cố nhiên đủ đề phòng thân chống địch trừ tà diệt ma, nhưng viên “Cửu chuyển phản hồn đan” của Bạch huynh có công dụng cứu được người chết sống lại. Dem linh đơn đổi thần kiếm, không bên nào thua thiệt, thực là một cuộc đổi chác rất công bình! Hơn nữa vì tấm chân thành của Cát huynh, lão chài này xin thay Bạch huynh thu nhận vậy!

Bạch Nguyên Chương không sao từ chối được nữa đành để cho Vân Lão Ngư Nhân đeo thanh bảo kiếm vào sườn.

Sau khi đeo thanh kiếm vào sườn cho Bạch Nguyên Chương Vân Lão Ngư Nhân tươi cười quay ra nói với Cô Vân Đạo trưởng:

- Vừa rồi đạo trưởng nói thanh kiếm này trong đời được liệt danh vào đệ nhị, vậy tên kiếm là gì? Thanh kiếm nào được liệt vào hàng đệ nhất? Thiên hạ gồm có mấy cây danh kiếm? “Thanh Lưu vân kiếm” của đạo trưởng có tên trong các danh kiếm không và được liệt danh thứ mấy, xin đạo trưởng cho đệ được thưởng thức ý kiến vàng ngọc!

Cô Vân Đạo Trưởng đưa mắt nhìn Vạn Bác Thư Đình Bành Hàm rồi mỉm cười nói:

Vân huynh bắt đệ luận kiếm trước mặt vị “Vạn Bác Thư Sinh” này, thì thực chẳng khác nào múa rìu qua mắt thợ! Vậy nếu có chỗ nào đệ nói sai, xin Bành huynh chỉ dẫn cho!

Vạn Bác Thư Sinh Bành Hàm cất tiếng cười khanh khách và nói:

- Đạo trưởng chớ nên tăng bốc Bành mỗ quá như vậy, bàn luận về danh kiếm võ lâm, thì đạo trưởng là kiếm thuật danh gia, tự nhiên phải hiểu rõ hơn vậy Bành mỗ xin lắng tai nghe lời cao luận của đạo trưởng.

Cô Vân Đạo trưởng khẽ mỉm cười hỏi Cát Ngụ Nhân:

- Thanh kiếm của Cát huynh, có phải tên là : “Lục Ngọc Thanh Mang” đã vắng bóng trên giang hồ sáu, bảy mươi năm nay không?

Cát Ngụ Nhân gật đầu cười đáp:

- Đạo trưởng quả thực kiến thức uyên bác, thanh kiếm này vào tay đệ, tuy chỉ hơn mười năm nhưng chưa đem ra sử dụng lần nào và trước đó, đệ đã được trong một ngôi cổ mộ tính ra đại khái cũng có mấy chục năm chưa xuất hiện trần thế!

Cô Vân đạo Trưởng tự rót một chén rượu rồi mỉm cười kể:

- Thời xưa Trung quốc tuy có nhiều danh kiếm nhưng phần nhiều đều là vật chôn theo các bậc đế vương! Sau một trăm hai trăm năm lăng tẩm, mồ mả di dời, có thanh lại được xuất hiện nhân gian, cũng có thanh do đó mà mai một, chỉ lưu lại đời sau một truyền thuyết mà thôi!

- Cát Ngụ Nhân mỉm cười nâng chén, Cô ân cũng nâng chén hợp một ngụm rồi tiếp tục kể:

- Những việc lâu quá thì không kể còn khoảng một trăm năm gần đây những thanh kiếm xuất hiện trong tay các nhân vật võ lâm sắc bén có thể chặt sắt chém đá và xứng đáng mang danh là “bảo kiếm” “thần vật” thì chỉ có năm thanh mà thôi!

Động Đình Diệu Tẩu Vân Lão Nhân Ngự nghe kể chuyện rất thích thú, nên lão lớn tiếng cười khanh khách nói: Trăng thanh gió mát, chơi hồ luận kiếm mấy khi có được những đêm vui như thế này? Lão xin kính mời đạo trưởng một chung rượu ngon để nhấp giọng và xin lắng tai nghe đạo trưởng bàn luận về năm cây danh kiếm trong đời!

Cô Vân Đạo trưởng đưa tay rút thanh đoản kiếm gài bên mình, kiếm vừa ra khỏi vỏ đã phát ra ánh sáng bạc chói lòa làm lạnh da thịt mấy người ngồi chung quanh rồi nói:

- Thanh Lưu Vân kiếm của đệ cũng là một trang số năm thanh kiếm đó nhưng căn cứ theo hỏa hầu (mức tôi luyện kỹ), sự sắc bén thì chỉ được liệt đứng vào hàng thứ năm thôi!

Cát Ngưu Nhlân đón thanh “Lưu Vân kiếm” nhìn sơ qua thấy quả có hơn kém thanh “Lục Ngọc Thanh Mang” kiếm của mình đã dùng để đổi lấy viên “Cửu chuyển phản hồn đơn” của Bạch Nguyên Chương thì biết Cô Vân Đạo trưởng đã nói thực chứ không phải khiêm tốn bèn giao trả thanh kiếm và mỉm cười hỏi:

- Thanh “Tử nghê kiếm” của Tuệ Giác Thần Ni tại đỉnh Lưu Vân trên núi Kỳ Liên cũng là một tiên cổ thần vật chẳng hay có được liệt danh trong số năm thanh kiếm đạo trưởng nói tới không?

Cô Vân Đạo Trưởng tra kiếm vào bao rồi đáp:

- Hai thanh : “Tử nghê”, “Lưu Vân” nguyên là một cặp kiếm thư hùng do hai vợ chồng người thợ rèn nổi tiếng thời chiến quốc rèn đúc. Nhưng trước khi vào lò, thanh “Tử nghê kiếm” được tẩm bốn giọt tâm huyết của vợ người thợ rèn, vì vậy kiếm quang mới có màu đỏ tía, tầm sắc bén cũng hơn thanh “Lưu Vân kiếm” do đó được xếp hàng thứ tư.

Trường Bạch Tửu Đồ ngửa cổ uống cạn chén rượu rồi hỏi:

- Kiếm quang của ba thanh “Tử Nghê”, “Lưu Vân” và “Lục Ngọc Thanh Mang” chia ra ba màu: Đỏ tía, trắng bạc và xanh biếc nếu hai thanh kiếm đệ nhất và đệ tam còn lại, lại có màu sắc khác nữa thì thật là giai thoại trong võ lâm!

Cô Vân Đạo trưởng tươi cười đáp:

- Việc thiên hạ luôn luôn có sự ngẫu hợp như vậy đó. Quả thực hai thanh còn lại đều cò kiếm quang khác nhau một màu lam và một màu đỏ.

Mọi người có mặt đều là danh thủ đệ nhất trong võ lâm hiện thời nên càng nghe càng thích thú. Trại hoa Đà Bạch Nguyên Chương bèn hỏi:

- Xin đạo trưởng cho biết thanh kiếm màu đỏ liệt danh đệ nhất hay thanh kiếm màu lam đệ nhất? Hiện thời hai thanh kiếm đó thuộc về tay người nào?

Cô Vân Đạo Trưởng đáp:

Thanh lam kiếm xếp hàng thứ ba, những là một thanh kiếm độc hại nhất trong số năm thanh bảo kiếm?

Nói tới đây, sắc mặt đạo trưởng có vẻ trang trọng và quay lại hỏi Vạn Bác Thư Sinh?

Bành huynh là người hiểu nhiều biết rộng chắc biết rõ “Vực ngoại tam hung” nhân vật tà đạo chủ não trong giang hồ hiện thời chứ?

Vạn Bác Thư Sinh Bành Hàm lớn tiếng cả cười đáp:

- Tiếng tăm lừng lẫy của ba tên ma đầu đó, ở đây ai mà không biết, và ai mà không biết, ai mà không nghe danh Nam Hoang Hạc Đạo (lão đạo mù ở Nam Hoang) Đông Hải Kiều

Bà (bà chim cú ở Đông Hải) và Ngọc Chỉ Linh Hà Tiêu Dao Tử với hành tung bí mật, ẩn biện vô thường!

Cô Vân Đạo Trưởng gật đầu nói:

- Kiếm quang của Lam kiếm nguyên màu xanh, sau khi về tay Đông Hải Kiều Bà, bà ta đem tới luyện thêm ba năm trong bản chất tuyết độc, nên kiếm quang đổi thành màu lam sẫm, và bà ta tự đặt tên là “Thiên Lam độc kiếm” không những thanh kiếm cổ tầm sắc bén chặt đá chém sắt mà còn mang chất độc vô cùng, chỉ hơi trầy da thấy màu là cấm khẩu chết ngay; sau này, các vị hành đạo giang hồ, nếu gặp thanh kiếm có kiếm quang màu lam sẫm thì cần phải đặc biệt lưu ý!

Cát Ngụ Nhân lắng tai ngồi nghe, thần sắc vẫn như thường; nhưng bọn Động Đình Điều Tẩu, vì từ lâu đã biết tiếng “Vực ngoại tam hung” là ba tên ma đầu có võ công tuyệt cao, nay lại nghe nói cây “Thiên Lam độc kiếm” ở trong tay Đông Hải Kiều Bà, thì ai nấy đều cảm thấy hơi e ngại cho sự nghiệp hành đạo của các tay giang hồ nghĩa hiệp!

Cô Vân Đạo trưởng nâng chén uống cạn rồi kể tiếp:

- Bây giờ xin nói đến thanh kiếm sau cùng cũng là thanh kiếm tốt nhất. Thanh kiếm này ở trong tay một nhân vật đặc thủ trong võ lâm là “Bạch Y Đà Ông” Ông Vụ Viễn, người này, không chính không tà, tính khí rất lạnh lùng kiêu ngạo!

Trường Bạch Tửu Đồ nhường mảy hỏi:

- Thanh kiếm trông cũ kỹ được Ông Đà Tử đeo luôn bên mình đó mà là một danh kiếm đệ nhất võ lâm à?

Cô Vân Đạo Nhân gật đầu cười đáp:

- Thanh kiếm đó, đường sống từ mũi đến chuôi có một sọc đỏ như chiếc cầu vồng, bên ngoài trông chẳng có gì khác lạ nhưng tâm bên thì đứng đầu trong số năm thanh bảo kiếm hiện thời.

Vạn Bác Thư Sinh Bành Hàm ngồi lắng nghe một lúc lâu roi chột cất tiếng cười và nói:

- Đạo trưởng là kiếm thuật danh gia đương nhiên lời bàn luận về danh kiếm võ lâm rất cao minh nhưng, Bành mỗ cũng còn một điểm muốn bổ sung.

Cô Vân Đạo trưởng tươi cười nói:

- Đệ đã có nói trước là việc gì Bành huynh cũng hiểu biết rộng rãi, vậy đệ xin kính cẩn nghe lời chỉ giáo của lão huynh!

Vạn Bác Thư Sinh Bành Hàm nói:

- Đạo trưởng luận bàn về giá trị và liệt danh thứ hạng của năm thanh bảo kiếm trong võ lâm hiện thời rất xác đáng nhưng, đạo trưởng cũng nên biết một thanh bảo kiếm khác còn giá trị hơn năm thanh kiếm tày nữa!

Cô Vân Đạo trưởng ngạc nhiên lắc đầu, Cát Ngu Nhân cũng đưa tay nâng chén và chăm chú nghe Bành Hàm kể tiếp.

Vạn Bác Thư Đình có vẻ đặc ý nói:

- Giá trị và công dụng của thanh kiếm này, ngoài Bành mỗ ra dám nói trong võ lâm rất ít người biết, đây là một thanh trường kiếm thông thường không chặt đứt sắt mà cũng không chém bẻ đá!

Cát Ngu Nhân từ từ đặt chén xuống rồi tươi cười hỏi Bành Hàm:

- Giá trị của một thanh trường kiếm bình thường mà lại hơn được năm thanh kiếm thuộc loại tiên binh thần vật, thì thực là một sự quái lạ kể ít thấy, xin Bàng huynh mau mau tiếp cho bọn lão được thưởng thức.

Bọn Động Đình Diệu Tẩu và Cô Vân Đạo trưởng ai nấy cũng động lòng hiếu kỳ nên họ đều giục Bành Hàm kể tiếp.

Nhưng sự lạ bất thành linh đã xảy ra số là đang lúc Vạn Bác Thư Đình lộ vẻ đặc ý mỉm cười sắp kể câu chuyện bí mật về giá trị và công dụng của thanh trường kiếm bình Thường, thì đột nhiên lão ta bị nghẹn họng một tiếng, không thốt được một lời nào nữa!

Cát Ngu Nhân ngồi gần hơn hết, thấy vậy, bèn đưa tay thăm mạch của Bành Hàm rồi biến sắc nhảy vọt qua mũi thuyền nhìn đảo đạc chung quanh; nhưng, ngoài chiếc thuyền câu của ông ta, mặt hồ vẫn phẳng lặng mênh mông không một chút gì khác lạ!

Khi quay vào khoang thấy Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương cũng đang chẩn mạch cho Vạn Bác Thư Đình, Cát Ngu Nhân bèn cau mày hỏi:

- Bạch đại hiệp có phải Bành huynh bị kẻ lạ dùng thủ pháp “Cách không điểm huyết” điểm trúng không?

Bạch Nguyên Chương gật đầu đáp:

- Không những thủ pháp “Cách không điểm huyết” của người nào đó rất cao minh đã không làm hại tính mạng, mà còn khiến người khác không sao giải cứu nổi, phải đợi sau một giờ mới tự động giải huyết và nói lại được! Cát huynh có thấy động tĩnh gì bên ngoài không?

Cát Ngu Nhân lắc đầu đáp:

- Bốn bề vắng lặng, mặt nước mênh mông, thân thủ người đó rất cao siêu, lão đã nhảy theo ra mau như vậy mà vẫn không tìm thấy dấu vết gì khả nghi nhưng, hình như người ấy không có ác ý: hay là vì câu chuyện bí mật mà Bành huynh được biết có quan hệ lớn lao chăng ? Vậy sau khi giải huyết được, phiên chư vị khuyên Bành huynh nên thận trọng lời nói, hiện giờ tại hạ xin cáo biệt, non nước còn dài chúng ta sẽ còn nhiều dịp gặp nhau.

Mọi người thấy Cát Ngưu Nhân cáo từ, nhưng vì ai nấy đều quan tâm về việc Bành Hàm bị đột nhiên mất tiếng, nên chỉ cáo biệt sơ qua và cử Bạch Nguyên Chương thay mặt đưa tiễn ra mũi thuyền.

Quả nhiên một giờ sau Bành Hàm lại tự động nói được nhưng câu chuyện bí mật về thanh trường kiếm cũng từ đó được loan truyền dần dần khắp nẻo giang hồ.

Một năm...hai năm... ba năm,... bốn năm..., lại sắp sửa đến kỳ họp bạn năm năm một lần của mấy vị võ lâm kỳ hiệp, và đột nhiên...

Vietkiem.com